

א) ק"ס דלוימו 13 קדושין
ב) ז"מ כ: פסהדרין כו,א.
ג) גנדרס פ. מיר כ: ז"ב
קט: מכות ו. שבעות לב.
תמורה כה: (ד) ז"ל עמנו
הית' דבש תמרה: ק"ס
פסוק: (ה) רש"ל מ"ו (א) דף
עב ע"ב ד"ה ממלאן.

גליון הש"ס

גב' ביע"ל קג"ב. עין
מנ"א סימן שמ ס"ק טו:

מוסף רש"י

משום פסידא
דלקוחות. שלקחו עדות
על פיו ותסם מניסן עד
תמי ועדין לא היה ידוע
שהוא פסול (פסהדרין כו,א).
מא בינייהו. בין הני תרי
שעמא דרבא (ס"ח). תרי
לחד ותרי לחד. תרי
כימות שהעידו בזה וז'
שניס אמרו לכל אחד עמנו
הייסם בנקום פלוני. חידוש
ליכא. פסידא דלקוחות
איכא (ס"ח). דפסלינהו.
לתי תרי. בגולגותא.
שהעידו שגולגין הס על
גולה שגולג בניסן. חידוש
ליכא. דהא מילתא אחרתא
קמפסידא. אבל פסידא
דלקוחות איכא (ס"ח).
ביע"ל קג"ב. יאוש שלא
מעמט באלו מילתא. ז"מ
כא: עד וזסם סתם. חידוש
העומד מאליו בפי'
דעירובין (טו). קידושין
שלא נמכרו לביהם כהאש
מקדש (קדושין נה). גילו
דעת בניסן כשהוא גט
(בניסן לה) מומא אובל
נכלתו להשעם לקמן
(פסהדרין כו). סימני הלכת
הן שנמלקו בזה אבי ורבא
ובכל מקום הלכת כרבא
תוך מאלו (קדושין כו,ב).

מרוכה פרק שביעי בבא קמא

עג.

עין משפט
נר מצוה

פ"א א מ"י פ"ב מהל'
עמות הלכה ג:
ב צ מ"ח פ"ח מהלכות
הלכה ה' ה"ע פ"ב
מהלכות שבעות הל' יח
ועי' בהשגות ובכ"מ פ"ב
מהל' עדות הל' ג ועי'
בהשגות ובכ"מ פ"ו מהל'
מהלכות הל' ו פ"ב מהל'
תמורה הל' ד סתם עי' ו'
ק ולאוין רמא טו"ש י"ד
ס' רלד סתף לא לב לג
וס' שמ סתף כד כה
וטו"ש ע"מ ס' כט סתף
א וס' רכא סתף ז:

רבינו הגואל

והילכתא כותיה דאבי
ביע"ל קג"ב. והן. ייאוש
שלא מידת. עד וזסם ו
ההלכה. לחי העומד
מאילוי. קידושין שאין
מסורין לביאה. גידול בר
רעילא. משומד אוכל
בבילה. אקשין על אבי,
תוך גב על פי שנים וטבח
ומכר על פיהן ונמצאו
וזומיין משלמין את הכל.
בגון שבא באחד בניסן אלו
העדים והעידו בבית דין כי
ראובן מהיך בך וכך גב
שורו של פלוני וחזרו ובראו
הן הן והעידו אחר כן ראינו
שבתחו או מכרו נמצאו
וזומיין משלמין כפל דין.
ואקשין אהא דאמרין בגון
השומרו בטביחה תחלה.
בגון שהביא הנשבע
עדים ב"י בניסן והזימום
ואמרו להם אותו היום
שהעידו בטביחה עמנו
הייסם (והזימום ואמרו להן
אתו היום שהעידתם
בטביחה עמנו הייטם)
ואחרי כן הזימום בגניבה.
הלא לטעמ' דאבי דסבר
למפרע נפסלין עידי
הגניבה מאחר בניסן
שהעידו בבית דין הלא
מהיום והלאה נפסלו בכל
ערות. שנמצאת בעת
שהעידו על הטביחה כבר
פסול היה ולא היה מתחייב
הגב על פיהן כלום.
והתורה אמרה ועשייתם לו
כאשר זמם לעשות לאחיו.
ואלו אין להם מעשה.
ופרק' והילכ' שהעידו
בבית אהת. בגון שהעידו
בבית דין באחד בניסן כי
באדי ביום פלוני גב וטבח
ומכר. והזימום משלמין את
הכל. וזה הפירוק ראיה
לפירוש למפרע הוא נפסל
כי אינה משעה שמעידין על
הגניבה אלא משעה
שנתקיימה עדותן בבית
דין. לימא כתנאי היו שנים
מעידין אותו שגב והן
מעידין אותו שטבח הזימום
על הגניבה עדות שבטלה
מקצתה בטלה כולה. והזימום
על הטביחה כול'. ותצ"י
ד' ר' יוסי הוא דאמי במה
דברים אמורים בשתי
עדידות. בעדות אחת כעין
שתי עדות. מאי ניהו כת
הזעירו על הגניבה
ואחרי כן חזרו והעידו על
הטביחה. אבל כת אחת
העידה בגניבה ובטביחה
בבית אחת זו היא עדות
אהת. ועליה הלך. רבנן
סברי מיכן ולהבא הן
נפסלין. ואף על גב דאמרין
תוך כדי דיבור כדיבור
דאמי לא מיפסלי מומן
שהעידו אלא מעת ההומה
כרבא. ובטביחה שהזימו
משלמין ונתבן שאל
הזימום עדותן כגורה. ור'
רבנן סברי תוך כדי דיבור

משום פסידא דלקוחות. י"מ דהא דחיישינן לפסידא דלקוחות
היינו דוקא היכא דאיכא עדי מסירה דידעי שהשטר
אמת ואין נראה דל"כ איכא צניייהו טובא היכא דאין עדים אלא
החמומים על השטר: **דאספיהו** ביה תרי בחד ותרי
בחד. משמע לפי שיש שני מזימים
על כל אחד ואחד לא היה חידוש
ומינה מה צדק הרי תרי כמאה הוו
ונראה לפרש דאספיהו זיה תרי בחד
כגון שאין הניזומין מסייע אחד
למצירו שאין האחד יודע כלום בעדותו
של מצירו שראה אחד ממלון זה ואחד
ממלון זה או בהודאה אחר הודאה
ואלו שנים מזימים את שניהם סך
שנים אלו כמו אמרים ולא נקט הא'
לישנא אלא משום דמשמע מיניה
שאין המזומין מסייעין זה את זה:
א' נמי דפסלינהו בגולגותא. והא
דאמר' בפרק זה צורר (פסהדרין
דף טו): דהיהא מתנה דהווי חמס'
עליה תרי גולגין סבר רב פפא בר
שמאל לאכסוריה משום דהא לא
אכריזנא עליהו ומסיק דגולגין דאורייתא
לא צעי הכהו ולא מישינן לפסידא
דמקבל מתנה אע"ג דפסידא דלקוחות
לאו דוקא דה"ה דיש לחוש לפסידא
דמקבל מתנה מ"מ פסלינן להאי
מתנה דמיירי שכבר העידו עליהן
צ"ד קודם שהתמו בשטר מתנה
או לא נראית היאך שטר מתנה עד
אחר שגודע פסולין צ"ד ואע"ג
דזמנה קודם יש לחוש שמא הקדימו
כדפרישית לעיל') ומיהו יהוא עובדא
דפרק זה צורר (שם דף טו). דחד
אמר קמאי דידי גב כו' לדידי נפשות
פשיטא שיש לפסולו למפרע והו'
מזי למימר איכא צניייהו לענין דיני
נפשות או לאסור אשה ולענין
גיטין וקדושין ועדות המדע ללעטמא
דחידוש וכן לפסולו למפרע ולעטמא
דפסידא דלקוחות פוסלין למפרע לכל
אלו אלא דדחיק לאשכחי דאיכא
צניייהו לענין ממונ':
והזימו ע' הגניבה וחזרו והזימו
ע' הטביחה. ו"א"ת אפי'
למאן דלמר ממאן ומהא הוא נפסל
תקשה דמכל מקום לא שאין גניבה
אין טביחה ומיניה וכשחזרו והזימו
על הטביחה אמאי משלמין ו"ל משום
דקסבר הכחשה תחילת הומה היא:
שהעידו בבת אחת והזימו.
דכיון שהעידו צבת
אחת ליכא למימר צשעת עדות
טביחה פסולין היו אע"ג דלמפרע
הוא נפסל דכיון שהעידו צבת אחת
כשרים היו כשהעידו על הטביחה כיון
שהיו יכולין לחזור בהן על העדות
של גניבה דתוך כדי דיבור הוא ועל
מה שפירש בקונטרס דלא גרסינן
והזימו צבת אחת דבזמנה לא איכפת
לן אי צבת אחת אי צבת אחר זה

פסידא דלקוחות. שחמתוהו על שטר מכירה צינתיס: מאי צניייהו.
צין הני מרתי לישנא דרבא: סרי לחד. עמנו הייטס' ותרי אחרייני
לחד דליכא חידושא: בגולגותא. שלא הזימוהו אלא העידו שנים על
אלו שהן גולגין והכא ליכא למימר סמוך דהני דהא מילתא אחריתא
היא: יע"ל קג"ס. סימני שמועות
הן זו אחד מהן עד וזמס: פסולין
הוין ואין עדותן עדות: אמאי
משלמי. על הטביחה: כי הדרי מיזומי
אגניבה. כשחזרין וניזומין על הגניבה
איגלאי מילתא כו': ה"ג והלכא
שהעידו צבת אחת והזימו. ולא
גרסינן והזימו צבת אחת דכיון
דהעידו צבת אחת ליכא למימר
צשעת עדות טביחה פסולין הוין
ואפילו אי אחרין למפרע נפסל
דהא תוך כדי דיבור הוה והזמנה
לא איכפת לן אי צבת אחת אי צבה
אחר זה ובלצד שזימונו על הטביחה
תחילה: היו שנים מעידים אותו שגב
והן. עלמס מעידים אותו שטבח:
טבלה כולה. ומשלמי כפל והוא פטור
דכיון דלא גב לא טבח ואפילו חזרו
והזימו על הטביחה (פסהדרין כו,א) הווינו
על הטביחה. ולא על הגניבה: צמה
דברים אמורים. דהוא משלם כפל
ולא בטל עדות גניבה צשתי עדות:
צבת אחת צבה אחר זה. שהעידו
היום על הגניבה ואמרו צאחד צשבת
גבז ולמחר על הטביחה ואמרו צשני
צשבת טבח: וא"ר יוסי. דיני אמרי
לכו סהדי עמנו הייטס ציוס שני
הזימו אף על הגניבה צציוס ראשון
מהיכא תימי היא: ומאי נינהו כו'
אבל בעדות אחת צבת אחת. שהעידו
על שתיים זו בתוך כדי דיבור של זו
ואמרו צאחד צשבת גבז וצשני צשבת
טבח והזימו על שני צשבת ואע"ג
דלאחד צשבת לא איזנוס מיהו איגלאי
מלתא דכי אסהוד פסולין הוין דסבר
ר' יוסי למפרע הוא נפסל וצטלה
כל עדות אותה עשה שכולה עדות
אחת היא: כדי דיבור. לקמן [ג' מפרש:
מלאן ולהבא. מיום שהזימו ולא מיום
שהעידו: אגניבה דלא מיזומי ליה
איזנוס. ואע"ג דצהדדי אסהדי לא
הא לא אמתיל פסוליהו מהיכא
שעמא דנימא אע"ג דלאחד צשבת
לא איזנוס מיהו עשת עדותן עשת
פסלות היתה: איזנוסו לכו [גמין]
אגניבה. היא איזנוסו לאו הזמנה
דוקא (ג) נקט) לשלם ממון אלא איפסלו
לכו אגניבה משום פסול עדות:
לאו

היה ובלצד שהזימו על הטביחה תחילה וקשה לר"י דמה מרוח צקונט' צהזמת טביחה תחילה דאי
הווי מוכחשים על הטביחה ואין אליציה דלציי משניין דס"ל לקמן דהכחשה לאו תחילת הומה היא כ"כ גם שהזימונו על הטביחה תחילה
הווי מוכחשים על הגניבה מאחר שהעידו צבת אחת ותוך כדי דיבור כדיבור דמי כדלמר בקמון' לרבי יוסי דכי העידו צבת אחת והזימונו
על הטביחה צטלה כל העדות משום דתוך כדי דיבור כדיבור דמי ואם צאנו לישצ מירוך זה לצצרת אציי דלקמן דסבר הכחשה לאו
תחילת הומה היא צריך לגרוס והזימונו צבת אחת אבל אין לחוש שאין הגמרא חושש עתה לישצ דברי אציי אלא צמה שאמר למפרע
הוא נפסל והולך ומתרחץ לפי שיטת המקשה הסובר דהכחשה תחילת הומה היא כדפרישית לעיל וכן לקמן כי משני ממני' לצציי אהא
דלמר הכחשה לאו תחילת הומה היא ומוקי לה כשהזימונו תחילה על הטביחה אין חושש לתרך למאי דלמר אציי למפרע הוא נפסל
כי לפי זה היה צריך להעמידה כגון שהעידו צבת אחת אלא דדך הגמרא הוא שאין חושש לתרך אלא הקושיא שמקשה לו:
הי